

לנו על כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותסלח לכל פשעינו ותבנה

עולת ראיה

אלא פעולה שעומדת מלפני הפועל ומתהווה ומתפעלת מגזרתו. ואת הצביון המיוחד של הרצון אנו ממשיכים מצד קשר הקדש שלנו. ע"פ מדת השגתנו וקשורנו בקדושה העליונה, וע"פ מדת המורשה שלנו, המוטבעת בנו מכח קדושת האבות. ע"כ מתאים הוא הבטוי: יהר"מ ד', אלהינו ואלהי אבותינו.

שתרחס עלינו. שרש הקדושה התמידית, המתאימה לקדושת התמיד, והשפעתו על תכן התפלה, היא קשורה בההכרה, שבפנימיות לסוד החיים שלנו מונח אוצר קדוש, יקר ומרומם מאד, שהוא מצד עצמו עומד הוא למעלה מכל פגם, קשור הוא בהאור האלהי הממלא צחצחות אין קץ, ויושר וצדק חסד ואמת, אהבה וגבורה הוא מלא תמיד. אלא שהצורך של ירידת הנשמה, וקשור ערכי החיים בתחומים מצומצמים ובתכונות חמריות, הוא המביא את האפשריות של הטבעה, של ירידה, ושל שיקוע תדירי במעבי החטא. ולעומת זה פועלת היא ההעלאה התדירית, מיסוד קדושת התמיד, עולת תמיד, באותיות תולע, שדורשי רשומות הזכירה, כלומר התולע האוכל לאטו, מהרס בהדרגה, ומכלה את החסן של אור החיים אשר לעז הקדש, בפעולתו האטית המהרסת תדיר, ובאה הקדושה של התמיד, הפועלת תמיד בלא הפסק עליה של הסמכה, עולת-תמיד, והיא מנצחת את ההשחתה האטית התדירה, מפני שהיסוד הפנימי של הנשמה הלא הוא קדש קדשים, מראש צורים אראנו, קדושת האבות, שגם הם הנם יסודות התפלה, המשלימים את קדושת התמיד. כנגד אבות ג"כ תקנום (שם), כאשר תקנום כנגד תמידין, ואלו ואלו דברי אלהים חיים. ומתוך ההשקפה הבהירה, שיש כאן אור קדוש מופלא, אסור בסביבה של תכן המכה את אורו, ומונע ממנו את הוד זהרו, הרחמים מתגוללים, להושיע, לעלות מאפלה לאורה. שתרחס עלינו.

ותמחל לנו על כל חטאתינו. כל חטא עושה איזה חוב. קלקל האדם את עצמו וקלקל את ההויה עמו, הרי הוא צריך לסבול עד שיתקן את מה שקלקל. אמנם כל קלקול הבא מחמת חטא, יהיה אפילו החטא של השגגה, שהוא המובן הפשוט של החטא, הרי הוא בא מתוך מיעוט האור של הנשמה, שלא האירה יפה בתוכיות החיים. אבל כאשר גוברים הרחמים העליונים, על סבלותיו של האור האלהי המוטל בתוך מעצורים, שעיי"ו הנשמה מחדשת את אורה, וכחה הרוחני מתגלה בשדרת החיים עם כל הטבעתם החמרית, אז משתלם הקלקול הבא מתוך חוסר האורה, והחוב נמחק, וזהו התכן של המחילה, שבאה כאן עם קשר החטא. שתמחל לנו על כל חטאתינו.

ותכפר לנו את כל עונותינו. הכפרה באה ביחש לקלקול הרצון, המבטל את קשר האהבה, ומביא זעם ומשטמה תחת נעימות האהבה, וזהו ההרס שנעשה ע"י העון, הבא מתוך הרצון הזועם, הנוטה להרע מפני קלקלת נטיתו החמרית. מתוך הוספת החדוש, של ההופעה התדירית של קדושת הנשמה, עובר הרשם הזה, ובמקום רוח של זעם בא רוח של נעם, מלא רגשי אהבה וחבת קדש, וממלא את כל הפגם אשר החסיר הרוח הזועף במרירותו, ע"י הנטיה החמרית שלו, ורגשי

בית המקדש במהרה בימינו ונקריב לפניך קרבן התמיד שיכפר בעדנו כמו שפיתחת עלינו בתורתך על ידי משה עבדך מפי כבודך כאמור.

עולת ראיה

הזעם, המתפרצים להרס מעשי, נשארם טמונים במעמקים, ששם אינם פועלים כ"א את המפעל הזועם הראוי, הפועל לסור מן הרע. ונטיה זו היא כמו כופר על הרצון אשר נתפרץ לקלקל, להוציא את המפעל הרע אל הפעל, וגם הוא מכסה, וחוצץ כמו כפורת, בעד הנטיות הטמונות, שלא לפעול את הפעולות המהרסות, כי אם להחליף את צביונו ע"פ הוספת כח האור האלהי, הבא ממקור הרחמים על שרש הנשמה האצילית, רק להרבות עז הקדושה ואור החיים הטהורים, בעולם ובנפש, והעון מתכפר. ותכפר לנו את כל עונותינו, ובמקום שמושג המחילה מורה על איזה דבר שבחוב חצוני, המוטל לפרעון, הוא מקושר עם הבטוי של "על", "על כל חטאתינו", המושג של הכפרה, שהיא פעולה פנימית, מתקשר יפה ב"את". את כל עונותינו.

ותסלח לכל פשעינו. ענין הסליחה הוא שאיננה מקושרת לא לדבר חצוני חוץ מהנושא הטעון תקון, ולא גם לדבר פנימי של זה הנושא בעצמו, כדוגמא של המחילה ושל הכפרה, אלא הוא ציור מיוחס אל הסולח בעצמו, מצד ערכו המרומם לבדו, ותפארתו עבור על פשע". על כן תכן זה מקושר הוא אל הפשע, שהוא ענין שאיננו מוסיף כלל על גלוי המפעל יותר מהעון, אלא בחוג הפנימי של הנשמה יש בזה ציור יותר מדאיב, המביא לידי התפרצות כזאת, שהיא מכשירה את המקולקל בזה לידי עבריות, גם במקום שאין המית הנטיה החמרית גורמת, "פשעים אלו המרדים" (יומא ל"ו), תכן של תקון זה בא מתוך מקור הרחמים, המאיר על מחשכי הנשמה, להעביר את יסוד הרשע העמוק הזה ממקורו, ע"י התגלות עוצם הטהר, הרוממות והגודל, של אור ד' עליון. ע"כ לא לשון "את" וגם לא לשון "על" נתפס כאן, כ"א יחש שמושי בלמ"ד, ותסלח לכל פשעינו.

ותבנה בית המקדש במהרה בימינו. ההכרה באה, שכל הקלקולים הפרטיים באים רק מחסרונה של הארת החיים הכלליים. חרבן בית המקדש, שנטל כבוד מבית חיינו, הוא הגורם שעולמנו נחשך, והנשמות סובלות מצרים ומחשכים, ועל כן באים הגרעונות הנוראים, המסכבים כל חטא, כל עון וכל פשע. על כן מוכרחת היא הנשמה הישראלית לבקש את תקונה בשרשה, יחזור כבוד ד' על מכונו, יגלה הדר הקדש וזיוו בעולם, והכל ישוב על מכונו. ותבנה בית המקדש, במהרה בימינו. השאיפה למהירות הבנין נותנת מעוף של קדושה מברקת בנשמתנו, והשקיקה, שהמהירות הזאת תהיה בימינו, מקשרת את כל מהות החיים שלנו, גם בצורתם הזמנית, ליסוד הקדושה השלמה העליונה, שכל הארץ תאיר והאירה מכבודה, שיבנה בית המקדש במהרה בימינו.

ונקריב לפניך קרבן התמיד. אותה השטיפה של הקדושה התמידית, אשר אין מעצורים לה, ושהיא תמיד פועלת וחיה, שזו היא הפעלת קדושת קרבן התמיד, היא נפגמה ביחוד ע"י חורבן ביהמ"ק. אף אם בעת רצון לפעמים אור קדוש מופיע מתוך מחבואו, הרי זהו רק מזמן לזמן, אבל המשך הקדושה התמידית שרק היא הגה הערובה לבלי הכשל בכל חטא עון ופשע בארחות החיים השוטפים, זהו